



Een beeld uit 'Little Black Spiders'. De promotie voor de film over ongewenst zwangere meisjes die hun kind moeten afstaan, heeft bij veel vrouwen oude wonden opengereten. © cinéart

VROUWEN DIE ONGEWILD KIND MOESTEN AFSTAAN, STAPPEN NAAR RECHTBANK

‘We willen erkenning: ze hebben ons kind ontvoerd’

Vrouwen die in de jaren zeventig ongewenst zwanger raakten en naar een tehuis van nonnen werden gestuurd om hun kind voor adoptie af te staan, stappen naar de rechter.

YVES DELEPELEIRE

BRUSSEL | Jonge vrouwen die decennia geleden ongewenst zwanger raakten, werden door hun familie soms naar een tehuis van zusters gestuurd waar ze tot aan hun bevalling moesten blijven. De bevalling zelf gebeurde vaak anoniem in Frankrijk, waarna hun kind ter adoptie werd afgestaan. Een keuze kregen de jonge vrouwen niet. Een twintigtal slachtoffers verenigden zich in de belangenvereniging Maralina. Met steun van het International Center for Molested and Abducted/Adopted Children wil die vzw nu naar de rechter stappen om erkenning te krijgen voor het leed van alle geboortemoeders en geadopteerden die door de praktijken van de zusters van elkaar

werden gescheiden.

De promotie voor de film *Little Black Spiders*, die het verhaal van ongewenst zwangere meisjes vertelt en op waargebeurde feiten is gebaseerd, heeft bij veel slachtoffers oude wonden opengereten. ‘Deze keer willen we niet dat het windstil blijft.’

Ze richten hun pijlen vooral op de congregatie Zusters Kindsheid Jesu, die vroeger in het Lommelse tehuis Tamar zwangere meisjes opving ‘en hun handen nog altijd in onschuld wassen’.

De dagvaarding is nog niet vertrokken. ‘We zijn ons nog over de details aan het beraden met onze advocaat’, zegt Marleen Adriaens. ‘Maar we gaan er zeker mee door. En we willen er ook niet te lang meer mee wachten, aangezien de

verantwoordelijke zusters ook een dagje ouder worden.’

De slachtoffers willen vooral erkenning – ‘omdat niemand ons die nu geeft’ – zoals ook slachtoffers van misbruik in de kerk dat willen. ‘Het is ook mogelijk dat we een schadevergoeding vragen.’

Volgens Adriaens hebben de zusters zich schuldig gemaakt aan ontvoering van minderjarigen. ‘Dat is een voortdurend misdrijf, met andere woorden: het verjaart niet. Bovendien ging het om een collectief misdrijf.’

‘Als ik met geboortemoeders praat, hoor ik in grote lijnen steeds hetzelfde verhaal: ze werden verplicht om een document van afstand te tekenen. Maar er zijn ook moeders die nooit iets hebben getekend en bij wie het kind toch is weggenomen.’

Masker

Het tv-magazine *Koppen* sprak enkele weken geleden nog met twee slachtoffers.

Elise was 23 toen ze werd verkracht door een priester. ‘De zusters waren van mening dat ik het kind niet kon houden, dat ik daarvan psychisch leed zou ondervinden. Ze hebben op mij ingeprepraat. Iedere keer dat ik zei dat ik het

kind wilde houden, rammelden ze mij door elkaar. Op de duur zwijg je.’

Op 21 september 1974 beviel Elise anoniem van een zoon in een ziekenhuis in Frankrijk. ‘Toen ik wakker werd, zag ik alleen een vroedvrouw met een stukje cake.’ Haar kind kreeg ze nooit te zien.

‘Ontvoering is een voortdurend misdrijf, wij geloven dat de zusters nog kunnen worden gestraft’

Ook Annie niet. Zij was amper zestien toen ze zwanger raakte. Van haar familie kreeg ze de keuze: het kindje afstaan of de banden met haar familie doorknippen.

‘Bij de bevalling zetten ze een masker op ons gezicht, zodat we niet konden zien of het een jon-

gen of meisje was. Ik heb het kind nooit mogen vastpakken. Ik voelde me zo ontzettend leeg.’

De Zusters Kindsheid Jesu zeggen dat ze nooit hebben geweten dat iemand onder druk werd gezet om haar kind af te staan.

Hoeveel vrouwen het slachtoffer zijn geworden, is onbekend. Veertig jaar later zoeken velen nog altijd naar hun kind, via contactadvertenties op het internet. Elise vond haar zoon na 21 jaar, Annie na 25 jaar. ‘Ik had het gevoel dat hij zich ongewenst voelde’, vertelde Annie aan *Koppen*. ‘We waren vreemden voor elkaar.’

Verloren verzoekschrift

‘We willen niet alleen gerechtelijke stappen ondernemen’, zegt Adriaens nog. ‘Wij willen ook dat de politici de adoptiepraktijken en anonieme bevallingen uit het verleden onderzoeken. Ik heb al eens een verzoekschrift in het Vlaams Parlement ingediend. Dat leidde slechts tot één debat in de commissie over discreet bevallen. Nadien is het verzoekschrift samen met een advies van de kinderrechtcommissaris aan de federale overheid overgemaakt. Maar na navraag blijkt het in de Senaat verloren gegaan.’

DISCOTHEEK

Noxx laat weer mannen onder 21 toe

BRUSSEL (BELGA) | Mannen jonger dan 21 jaar zijn op zaterdag opnieuw welkom in de Antwerpse discotheek Noxx.

De discotheek ziet af van haar maatregel om hen te weren, na een gesprek met het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding (CGKR). Dat

heeft het Centrum gemeld.

De danstempel stelt binnen de twee maanden een ‘wettelijk aanvaardbare oplossing voor’. Noxx had de minimumleeftijd van alleen de mannelijke gasten opgetrokken omdat het een volwassener publiek wilde. Het CGKR noemde dat discriminatie.

SPOORWEGEN

Software doet treinen stipter rijden

BRUSSEL (BELGA) | De NMBS heeft software ontwikkeld die in een jaar tijd tot 27.000 treinen stipter kan laten rijden, zo berichtte *Het Laatste Nieuws* en werd bevestigd door de NMBS. Het ‘conflictdetectiesysteem’ verzamelt voortdurend honderden gegevens en kan zo tot uren vooraf

problemen voorspellen met materieel, personeel en aansluitingen.

De voorspeller kan zo een sneeuwbaaleffect vermijden. Volgens de NMBS gaat het om een Europese primeur. Het systeem is begin deze maand in gebruik genomen en de eerste resultaten zijn goed.